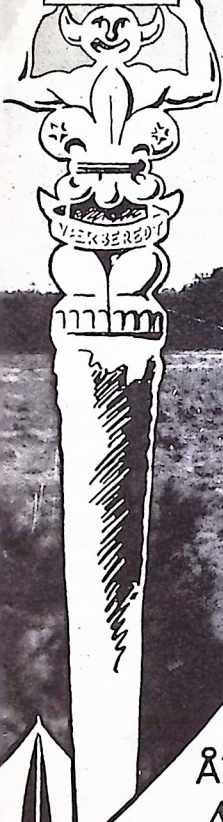

Vi mødes i Korpslejren!

35.
ÅRGANG

Nr. 2

Marts **1951**

SPEJDERNES MAGASIN

Ved lejrbalet

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

SPEJDERNES HJÆLPEKORPS.

I kan ikke have undgået at læse i avisen om, at man er ved at skaffe mandskab, som under krigsforhold kan tage del i arbejdet med at beskytte civilbefolkningen i katastrofetilfælde. Det er en opgave, som skal løses, og den må organiseres i tide.

Under den sidste verdenskrig organiserede man også dette arbejde, og det var naturligt, at myndighederne henvendte sig til spejderkorpserne om hjælp til meldetjenesten og til arbejdet med at fjerne invalider fra de større byer, hvis disse skulle rømmes. De fire spejderkorps dannede da »Spejdernes Hjælpekorps«, som havde afdelinger hele landet over. Vi indførte »Beredskabsmærket«, der skulle tages af alle spejdere, der meldte sig til hjælpekorps.

Nu ser situationen i verden sådan ud, at det er klogest også herhjemme at lægge arbejdet med beskyttelse af civilbefolkningen til rette. Det foretages af **Civillforsvars-Forbundet**, og man har atter henvendt til spejderne om hjælp, fordi man ved, at spejdere har gode forudsætninger for at virke med i et sådant arbejde.

Spejderkorpserne har derfor genoprettet »Spejdernes Hjælpekorps«. Hjælpekorpsen har udnævnt en leder i hver by, som leder arbejdet for samtlige spejderkorps, og der gæes i disse dage i gang med at oprette et hjælpekorps i hver by.

VÆR MED TIL AT GAVNE DIT LAND.

Enhver spejder over 16 år kan være med. Han skal have sine for-

HVILKE OPGAVER

KAN SPEJDERNE PÅTAGE SIG?

Der var under sidste krig mange forskellige opgaver, man overlod spejderne lige fra brandtjeneste til hospitalstjeneste, alt efter som situationen var i de forskellige byer. Det var ikke få rosende ord, der dengang lød om hjælpekorpsets mandskab, og jeg håber, at spejderne også denne gang vil vise sig dygtige og pålidelige.

»VÆR BEREDT«

er vort motto. Og det var netop det, at spejderne »var beredt« — det vil sige forberedt — der gjorde dem så velegnede på deres poster.

Derfor gælder det om at træne sig op, gælder om, at hver gør sit yderste for at gøre sig dygtig, så vi kan virkeliggøre vore idealer om at være hjælpsomme overfor andre.

ældres tilladelse til at deltage, så at man ved, man kan regne med ham, hvis det eventuelt skulle hændes, at hjælpekorpsen må træde i funktion for alvor.

Der er ved at blive udarbejdet en lille instruktionsbog for kravene til »Beredskabsmærket«. Den lille bog fra sidste krig kan ikke anvendes, da erfaringerne har vist, at der må foretages ændringer. Men meld dig alligevel straks, for der kan startes med meldetjeneste, kortskitsetegning, betjening af telefon, almindelige forbindelser og kunstigt åndedræt; alt sammen noget der kan trænes i efter de håndbøger, vi allerede har.

GØR SPEJDERNAVNET ÆRE

og meld dig til **Spejdernes Hjælpekorps**, hvis du er fyldt 16 år. Hvis du er fyldt 14 år kan du også træne dig til at tage **Beredskabsmærket**, idet dette kan tages af alle fra 14 år og opefter. Vi må ikke savnes i rækkerne blandt dem, der slutter op om at hjælpe i katastrofetilfælde til gavn for vort land og folk.

Ort Holm

5. BREV FRA LEJRCHEFEN

Kære spejderkammerater!

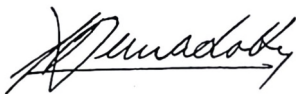
Den svenske spejderchef har svarer! Lennart Bernadotte, chefen for Sveriges Scoutförbund, vil gerne forære os bålrester fra Ävatyrlejrbålet til at tænde vort første lejr-bål i Grenå med. Han skriver:

»Kære Jens Hvass!

Med stor glæde skal vi sende jer trækul fra lejrbalet i Ävatyr. Jeg har talt med »Blå skygge« om sagen, og han skal på højtidelig vis afhente trækullene fra vor gamle lejrplads.

Jeg skal derefter sende kullene til vore søspejdere i Helsingborg og pålægge dem at stikke til søs med dem mod Sjællands kyst, når jeg hører nærmere om tidspunktet.

Med hjertelig spejderhilsen
din hengivne

Til din orientering skal jeg oplyse, at »Blå skygge«, der har fået betroet det ansvarsfulde hverv at afhente bålresterne i Ävatyr, er en af Sveriges Scoutförbunds fremragende spejderinstruktører. Nogle af jer vil måske kende ham fra lejre i Sverige, eller måske har I truffet andre svenske kapaciteter som »Sitting bull«, »David hunter« og »Långa lassø«.

Jeg nævnte i mit sidste brev, at kærrestafetløbet måske kom til at finde sted i påsken. Signalet er ændret og løbet fastsat til at finde sted fra fredag den 4. maj kl. 12 til et sted hen på søndagen den 6. Men herom nærmere senere.

TELTE, BARAKKER OG HUSE.

Vor lejrorganisator Jørgen Boje fra Randers — det er ham, der har været 8 år i Kongo, og som lige over hjertet bærer et ar efter et kastespyd, som en indfødt ville dræbe ham med — samme Boje, som forøvrigt fornyligt fejrede sit 40-års spejderjubilæum, og som det

vil blive dig en stor oplevelse at træffe — spørg blot jyderne fra Århus og nordpå — han — altså stadig samme Jørgen Boje — har været på tærne i den senere tid og bl. a. formået 4.000 kr. lejet 6 store telte, hvoraf et på 12 × 50 m — men flere skal lejes endnu. Hvis vi da ikke kan låne nogle fra militæret, som vi forhandler med. Og så har han yderligere til de mange ulvefødere, der skal være lejrens hjælpetropper, lejet en stor træbarak lige ved lejrpladsen med 52 faste køjer og plads til endnu flere ulvemisser — ja, og samtidig et par mindre villaer i Grenå til gæster og hovedkvarter.

Jo, der sker stadig en masse i lejrledelsen, medens du og dine kammerater går lejrudstyret igennem og foretager de fornødne reparationer og nyindkøb og samtidig tjener penge til lejrsparemærkerne.

LEJRMUSEUM OG B.-P.MINDER.

Du har hørt om den etnografiske lejr og om det store woodcraftmuseum, som allerede er ved at tage form, men dertil kommer nu et lejrmuseum, som Grænsedivisionen vil stille på benene. Du forstår, en lækker lille samling af de helt rigtige lejrarbejder — både gode, gamle typer, der oprindeligt stammer fra Gilwellpark i England, og helt nye med gode ideer, som du kan kopiere. Derfor, min ven, skulle du tage en lille skitsebog med — eller i alle fald en god notesbog — så du kan tegne de forskellige praktiske og fantasifulde indretninger, som de gæve sønderjyder allerede er gået i gang med at fremstille til Grenålejren, og så har du konstruktionerne, når du skal bruge dem i lejr næste gang.

Måske får vi også et **Baden-Powell-museum** indrettet i en af vore teepeer — i alle fald har **Ove Holm** lovet at tale med oberst **Wilson**, du ved, chefen for det internationale spejderarbejde og en af vore fornemste gæster i lejren — om vi ikke måtte låne en del af B.P.'s trofæer fra hans mange rejser, malerier, fotografier og meget andet, som findes samlet i London. Var det ikke interessant at få lejlighed til at se en samling minder om spejderbevægelsens fader, som vi alle står i så dyb taknemligheds-gæld til? Ja, for jer er B.-P. noget meget fjernt, men for en del af os helt gamle, står verdensspejderche-

Den store Kongojæger Jørgen Boje, der skal være lejrens organisator.

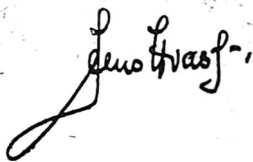
fen lyslevende — vi kan klart se for os den myndige, men samtidig milde og smilende lattermilde chef, som havde en vidunderlig evne til at gøre alle, som han mødte på sin vej, til sine venner.

Vi vil gerne give dig et indtryk af minderne omkring Baden-Powell og håber det må lykkes os.

ALLE SLUTTER OP OM GRENAA

Til sommer er det alle mand af gårde — alle må med til Grenå, ikke blot for at få en god lejr sammen med gode kammerater, men også for at vise landet vort stærke, frivillige sammenhold, vise, at vi på fuldt demokratisk grundlag kan samles til et stort opbud og understrege vor vilje til fortsat at arbejde videre frem mod de mål, vi har sat os i et samfund af frihedsskende kvinder og mænd. Her må angsten for ikke at kunne hævde sig i konkurrencer og øvelser ikke holde nogen trop eller patrulje tilbage, og trangen til at ville gå sine egne veje må gemmes hen til en anden gang, for sommeren 1951 samles vi alle for at føle os stærke og for at styrke os.

Med venlig spejderhilsen

På DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea”
af Torben Wolff.

2. REJSEBREV

EFTERTRYK OGSÅ I UDDRAG FORBUDT

Ja, så er det altså lige ved to måneder siden, at jeg skrev mit første rejsebrev hjem til Magsinet, og nu forestår der mig den vistnok håbløse opgave at skulle give jer et blot nogenlunde fyldigt indtryk af vore talrige oplevelser på søen og i land på den plads, der er mig beskåret. Ikke mindre end 7 byer har vi besøgt, ikke mindre end 94 usalige har vi liniedøbt, og ikke mindre end 98 stationer med trawling, bundcenterprøver, lysfiskeri, hydrografi, kuglenedfiring m. m. m. har vi nået i den tid. Hvor ende og hvor begynde?

Fisk fra det kulsorte dybhav.

Vi tager det vigtigste først, fiskerierne. Selv om vi allerede har mistet to kostbare trawl, flænget i stumper og stykker derved i det ukendte dyb, tør vi alligevel påstå, at vi har haft fine resultater. Det vanskeligste ved trawling på dybt vand (altså fra 2000 m og ned til de 5000, som er det dybeste i denne del af Atlanten) er spørgsmålet om, hvorvidt redskabet er i bund. Dette afgøres ved et kompliceret samspil mellem dybden, skibets fart, hældningen af wiren, vægten af denne og af redskabet — og så en femte faktor, som vi ved så forbløffet lidt om: Strømførholdene. Det nytter nemlig ikke noget blot at fire wire ud i rigelig mængde, idet man så kan være bombesikker på, at den lægger sig på bunden og vrider op som en urfjer, og så er det sket. Der har derfor, hver eneste gang vort rejsetrawl eller slædetrawl kom op fra de 2-5000 m, lydt et glædende gisp fra os zoologer allerede under indhalingen af redskabet, fordi vi straks kunne se, at det havde været i bund. Og gispet fordelte sig til alle tilskuerne, når vi fik åbnet for lykkeposen, og det væltede ud med krappede rejer så store som hummere, med langpiggede, blege og blinde dybhavskrebsdyr, med slangestjerner med lange, elegante arme, med store slaskede søpølser, med sære sorte eller ligblege fisk, forsynet med grenede skægtråde, mægtige øjne eller nu og da næsten helt blinde. To gange har vi, ved at fiske i de frie vandmasser, været så heldige at få tudsefisk i nettet, nogle klumpformede fyre med et gigantisk hoved, hvorpå der sidder en mund som en ladeport, væbnet med lange, sylsepidsse tænder og foroven det nydeligste, kpileformede lysorgan — en af dybhavets mange ejendommelige lygtbærere.

Ny verdensrekord!!!

Vi har også taget mange bundprøver, d.v.s. at vi har firet en grabbe, omtrent som den på en kulkran, lodret ned; vel ankommet til bunden graver den nøjagtigt en femtedel kvadratmeter af havbunden

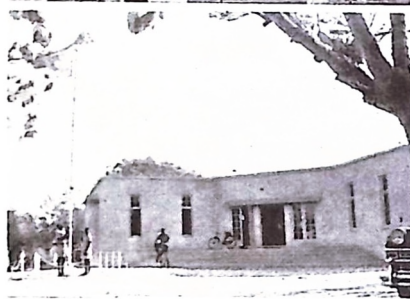
løs, lukker sig, hejses op, og indholdet tømmes ud i sigter. De levende dyr, der sigtes fra, opbevares til senere bestemmelse og vejning og gives et nøje mål for mængden af lavere bunddyr pr. kvadratmeter på vedk. sted. Vi har netop i disse dage afsluttet en tre døgns undersøgelse af bundfaunaen nede i og ind langs begge sider af den næsten 1300 m dybe kløft, der skærer sig ned i havbunden udfør Afrikas vandrigeste flod, Kongo. Det skal også lige nævnes, at vi kort før med 2700 m har sat dybde-verdensrekord for bundhentere.

Vi har også været i land —

Den første by, vi besøgte efter Lisabon, var Santa Cruz de Teneriffa, hovedstaden på de kanariske øer. Vi blev meget gæstfrit modtaget af den danske konsul, C. H. Olsen, der arrangerede en herlig bustur for os alle til den underskønne Crolavadal ved foden af den 3700 m høje, kegleformede vilkan Pico de Teyde. Den frugtbare, hesteskoformede dal er dækket af grønne bananparker, så det ovenfra ser ud som en kæmpemæssig græsplæne med de firkanterede huse som byggeklodser og cisternerne til kunstvandning som blinkende sølvklatter, henkastet i græsset. Vi var også til folkedanseresfest, og måske har I hørt dette gengivet i radioen, idet Hakon Mielche tog det på wirerecorder til udsendelse i den danske radio.

Afrika nået....

Og videre gik sejladsen til det franske Dakar, hvor hovedparten af de ombordværende for første gang satte foden på Afrikas solstegte jord. Også her blev vi gæstfrit modtaget (blandt de danske var en ung mand, der har været spejder i min trop). Vi var på kørture rundt i de tørre savan-

Billederne forestiller:

1. En del af Christiansborg set fra gårdspladsen.
2. Spejderhovedkvarteret i Accra.
3. Stråndbred med kokospalmer og brændingsbåde nær Christiansborg.
4. Et oldebarn af W. J. Wulff, foran oldefars hus i Frederiksminde.
5. Gummiæftapning i Firestone plantagen i Liberia.

nelandskaber med deres kolossale baobab-træer med glimmer (omtrent) som Runder-tårn. Selvfølgelig badede vi også fra en kridhvid, palmekranset strandbælt og var på jagt efter, men vi måtte videre og gik over en del fiskeri og arbejde med magnetkugler. Igen nåede vi Monrovia, hovedstaden i den kulsorte negerstat Liberia.

Dette lands stilling er enestående derved, at det ikke som næsten alle andre lande i Afrika er eller har været en koloni under et europæisk magt. Det blev grundlagt i 1828 af de Amerikanske frivillige negerslavere (liber betyder fri på latin), men de måtte i mange år kæmpe hårdt i stadig kamp med landets oprindelige befolkning.

Liberias største indtægtskilde er de vidtstrakte gummiplantager, der er anlagt og drives af amerikanerne, og som vi havde lejlighed til at se. Her findes en bogalt af 10,5 millioner gummiplanter (vi opgav at tælle efter!), der er over 300 km vej, er beskæftiget 25.000 arbejdere osv. osv. Til udskibning af gummi og andre varer har amerikanerne, siden jeg i 1946 var her sidst med »Atlantide«, anlagt en vældig havn ved hovedstaden Monrovia, den har kostet 14 millioner dollars eller henimod 100 millioner kr. At hovedstaden ikke giver Nyhavn i København noget efter, fik vi bevis for, da en af besætningen blev »rullet« og mistede sit ur, tegnebog, fyldepenn m. m., og selv om man vidste, hvem gerningsmanden var, så den sådan, at det ikke lod sig gøre at få tingene udleveret, inden vi rejste. Det var også i Monrovia, at den første fodboldkamp udkæmpedes. 3-4000 elleve liberianere så deres landshold slå os med 3-0, et absolut hæderligt resultat i betragtning af, at vort skibshold af gode grunde aldrig havde spillet sammen før.

Christiansborg — og andre danske mindrer fra Guldskysten.

Efter at have taget olie i Takoradi havn på Guldskysten ankrede vi dagen efter op ud for Accra, koloniens hovedstad, hvor de tunge brændingsbåde er næsten ene om trafikken til og fra de ankerende skibe. Der er nemlig ingen havn, men til gengæld en voldsom brænding. Disse både ror frem af en halv snes bomstærke negere, der sidder på bådens rælinger og i takt til rosmændens oplydende »brrrrrr« stikker de treforkede pagajer i vandet og svarer med et brøgende »bwaah!«

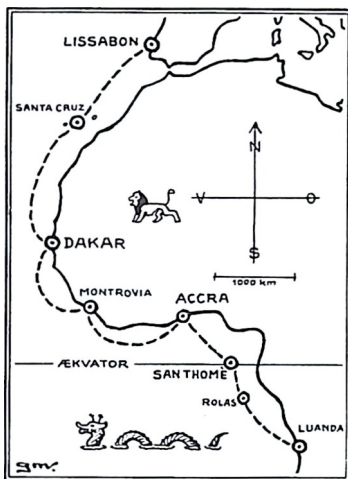
Som et vartergen for Accra ligger på en fremspringende klippe lige ud til havet de hvide mure af Christiansborg, hovedfortet i den danske koloni herne fra 1660 til 1850. Det er særdeles velbevaret, og overalt ser man danske kongers navnetræk og årstal på mure og kanoner, ligesom en brønd eller cisterne på den skønne gårdsplads, skygget af et stort figentræ, er forsynet med dansk tekst, der fortæller om dens størrelse, opførelse m. m. — Netop for glemte, og det er man i gang med en kraftig ombygning af den del af borgen, der rummer Guldskyst-guvernørens embedsbolig. Imidlertid er det hensigten at nærmere udsænde så meget som muligt til det oprindelige og kun nedrive tilbygninger, der er kommet til, siden vi for nyligt 100 år siden solgte Christiansborg og vore øvrige besiddelser herne til englænderne.

Naturligvis aflagde vi også besøg på det store Achimota College uden for Accra. Her findes dels et universitet, dels en stor skole, hvor der undervises i de samme fag som hjemme, men desuden er der på skemaet fag som trækræfter, lærarbejde, bostævning, malerskole o. a. På opslags-tavlen i hovedbygningen så jeg en liste over spejdere i Achimotatroppe Hæzerne, Løve-, Biffel- og Krokodillepatrulje samt en indvandsing til næste weekend-tur — den kunne jeg godt have tænkt mig at tage med på! Tæt ved lå universitetet, hvor vi hilste på de zoologiske professorer og lærere, og hvor jeg om aftenen holdt filmsforedrag om de danske økologiske betingelser for en stor og overordentlig interesseret forsamling af studenter og lærere.

Forresten apropos spejdere fik jeg en dag tid til at opsøge spejderhovedkvarteret i

Accra, der har til huse i en smuk og moderne bygning, som ejes af korpsnet. Netop som jeg ankom, var to mørkhudede drenge i uniform ved at hejse spejdervimpen på flagstangen foran bygningen. Jeg traf her Boy Scout Commissioner'en, der var stærkt interesseret i at høre om, hvordan vi driver spejdersport hjemme hos os, og som fortalte mig noget om spejderarbejdet her på Guldskysten, hvor det er i god gænge; i en selvstændig artikel håber jeg om ikke alt for længe at kunne få tid til at fortælle jer derom. Desværre lykkedes det mig ikke at finde Richard, den ene af de to negerspejdere herne, som jeg i fjor ved Rover Moot i Norge blev svært fine venner med, og som på den store hikke i Jotunheimen frøs så hjerteskræende....

Og endelig kan man selvfølgelig ikke komme til Accra igen uden at forny bekendtskabet med den brave Thomas Julius Svanikier, der er tipoldefar af den danske

købmand H. C. Svanekjær, der i 1810 ægtede en mulatinde herne. Thomas Julius er tydeligt lysere i huden og øjnene end sin kone, der er vaskeægte afrikaner, og han har en betroet stilling i et stort handelsfirma herne.

Jeg besøgte også en anden »danske«, der nedstammer fra en guvernørassistent, Wulff Joseph Wulff (nej, ikke af min familie!), der i 1840 byggede et hus, »Frøeriksmølle«, lige overfor den gamle danske kirkegård ved Christiansborg. Hans oldefar bebod endnu huset, der siges at være det eneste i byen, der »overlevede« det frygtelige jordskælv i 1862, der bl. a. lagde det gamle danske slavemarked næsten helt i ruiner.

Koraller under ækvator —

Og videre gik sejlsdansen til den portugisiske paradys San Thomé. Efter et kort besøg i dens hovedstad i plaskende troperegner ankrede vi lige syd for San Thomé, nært agtigt på ækvator. Næste formiddag fik vi zoologer i land på en lille ø, Rolas, der skæres af ækvator, og mens vi til stadighed gik og snublede over linien, foretog vi indsamlinger på og ved koralrevne, der i Vestafrika kun findes ved disse og et par andre øer i nærheden. Vi fik en masse sjove smådyr, tilpasset til at leve i og imellem de næsten kuglerunde koralblokke. Krabber i alle farver, snegle, muslinger, en hærskarer af alskens orme og endelig spraglede, fortrinnsvis grønne koralrevfisk, der stod smukt til de græsgroede alger.

H. M. kong Neptun kommer om bord.....
Ja, og så om eftermiddagen var tiden inde for dåbshandlingen. Allerede dagen før havde Neptuns sendebud været om bord med et dokument af flg. indhold:

Vi, Neptunus den første og sidste gør herved vitteligt, at Vi i morgen, den niogtyvende dag udi november 1950, naar der er slagen tvende glas paa eftermiddagsvagnen, agter at indfinde Os i høyst egen person med følge om bord paa det gode skib GALATHEA for der at foretage de med overenskomst af ÆKVATOR forbundne ceremonier, saasom forhør og rettergang over saadanne misdeeder, som undervejs paa krog og i net haver fanget, pint og dræbt mine forudskikkede og tro udsendinge: hajer, flyvefisk, guldmakreller og bleksprutter for derefter at henlægge dem i formål.

Ligevist er det vort agt nøje at granske hvo som eger sig til at passere Vor ÆKVATOR, for — saafremt suplikanten overlever undersøgelsen — at lade ham-nem underkastes LINIEDAABEN.

Hvo som maatte være i besiddelse af armbaandsur, fyldepenn, falske tænder, kostbart tøj eller lignende, sjældne sager, hannem lader disse blive hjemme paa det at de ey skal lægges øde!

Saaledes befalede og kundgjort d. 28. november 1950.

under Vor kongelige haand og segl
Neptunus Rex.

Intet under, at forventningerne kl. 1 var spændt til det yderste, da vi ellevde, der havde passeret før, i usædvanligt malerisk skrud skred ned på agterdækket, hvor tronstole til kong Neptun (Mielche) og hans dronning (en af messesgasterne, der var bedrøvet at skue) samt skafot og døbefont var rejst. Jeg havde det krævede job at være kgl. Hofmedicus (livlæge) og medførte til den ende ca. 20 »læge«-instrumenter og en satanisk latter. Undersøgelserne og rensningen for den fra landjorden klæbende sygdom, smuds og anden dærligdom begyndte med at bartskjærener (der rent privat er prøvet udi botanik!) pr. insektsprøjte sendte en ordentlig stråle flydende sæbe i åsynet på delikventen, hvor på denne i blindet tilstand gennemgik et skønsmat udvalg af flg. behandling: Afklipping med ståltrådsaks af for rig hårvækst på hoved og bryst og at tænge med knibtang, undersøgelse for hjertefejl med der til indirette benzintragt og påfølgende helsebringende slag med træhammer, udskyning af næse, mund og ører med sæbevand eller »salmiakspiritus«, en blanding af en masse forædelt, der også gaves til indvortes brug, opsprængning af munden med en såre velegnet tang, beregnet til åbning af fiskemunde og påfølgende filing af for skarp tunge, afbarbering af for fremstødte parter som ører og især næse, osv. osv. og endelig det allerværste: Indgivelse (nu og da med magt) af enten svædder med blåt farvestof og/eller store, forædelt »piller«, dvs. kugler af mel, æltet med karry, helt og støbt peber, sennep, engelsk søvs, hvidløg, lidt smørreolie og — kamfer! Så til sidst et puf baglæns ned i døbefonten, mens dåbsnavnet udbrædes. Adværslen om de falske tænder var absolut påkrævet, idet det i et tilfælde skete, at hele gebisset røg ud af munden på en af de ældre suplikanter, da jeg spærrede den op med fisketangen, og i et andet, at en af kvartermestrene tabte hele overmundene nede i døbefonten, så vi måtte indstille ceremonierne og med net trække våd i det efterhånden temmelig uigenemtrængelige døbevand, indtil de elendige tænder var blevet fundet!!

Nå, nu får jeg da vist slutte, ellers bliver brevet for tungt for den catalina, der om et par dage kommer herud til Luanda med verdenskabsmænd hjemmefra og skal have post og en julepakke på bust i kilo pr. mand med hjem igen. — Næste gang får I så bl. a. at høre, hvordan man bærer sig ad med at fejre Jul midt om sommeren

På genhør!

Torben Wolff.

SIDSTE NYT OM KORPSLEJREN

Terrænleg — Modelflyvning — Lejrprogram

Vi må have noget at vide om terrænlegen i korpslejren, tænkte jeg og bestilte K.T.'s telefonnummer. K.T. også lejlighedsvis kaldet *Kaj Thuesen*, er og har været spejder i Århus, i jeg ved ikke hvor mange år. Hans speciale er skovmandsliv, roversport og førerkursus. Hobby: Ildbor, vandrelejr — og terrænlege.

Telefonen kimer. Jeg griber røret. »Århus klar«—hallo! hallo!« Er det K.T., nå godt, endelig. — Nu slipper du ikke. Lærerne af Spejdernes Magasin forventer, at du lader noget sive ud om terrænlegen, altså frem med det!« — Pause — så rømmes der i tråden, K.T.'s ru ravnestemme når igennem: »Elen-dige bladsmører,« siger han høfligt indledende — »tror du da, at terrænlegen i Grenålejren er noget, man lader sive ud? — Nej, om jeg gør det.«

»Men du skulle se et terræn —« fortsætter han. »Nådadada, du ved det lidt oppe n.v. for Grenå. Prima borge som *Sostrup* og *Meilgård*, store herlige skove, bøg og gran og fyr og krat og rigtig jungleurskov. Og så er der lyng, og der er strand, og store bare strækninger, langt mellem husene. — Vildt er der osse, og forresten en pæn lille flod.

»Sagde du noget? — Bruges til? — Ha, nu fisker du igen! — Ja, hvad synes du? (det er stadig K.T., der udtrykker sig på sin egen klare måde!) — Var det ikke noget med nogen, der hemmeligt dyrkede forbudte sager i det indre fastland. — Og smuglere, der sniger sig gennem mørket med corpus delicti (hvilket er udlagt: de omhandlede genstande). — Og en orientalsk konge — som af mig ubekendte årsager ikke kan fordrage dette smugleri, og som med sine soldater samt eventuelle andre tro undersætter, sætter en større aktion i gang. Ja, ja, smuglerborgen og kongeborgen har vi, og smuglerreder og forter kan vi fylde.

Og hvad mener du om søspejder-skibe forvandlet til smuglerskibe, der lander på Nordkysten netop i

det rette øjeblik — (husk mig på, at jeg skal spørge *Fritz!* —), og så må vi ha' flyvemaskiner til at drøne gennem natten, mens *Jens* sidder oppe i en af dem og nedkaster melding om smuglerskibene, — og derved starter en regn af signalraketter fra forter og smuglerreder, hvor de, som ikke allerede spæner rundt i terrænet, sidder og synger orientalske sange, mens de drysser velglutende salve på nattens ulmende glødebål. — Nå, nej, stryg det velglutende!

Sagde du noget! — Elefanter? — Nej, jeg har tænkt på dem, men de lader sig ikke opdrive for tiden. Men altså, elskelige redaktør, hvem siger at det bli'r det? — Min mund er lukket med syv segl!« — »Dut, 6 minutter« — »vi afbryder,« siger K.T. oplivet, — »hils på Trolldhøj, farvel, farvel« — —

»MODEFLYVNING«.

Alle korpsets modelflyvere opfordres hermed på det mest indtrængende til at melde sig omgående til nedenstående adresse med oplysninger om maskintype etc., da vil vi søge at lave en konkurrence eller opvisning i korpslejren. I kan roligt tage jeres kostelige maskiner med eller afsende dem til lejren, da der vil blive sørget for absolut sikre opbevaringsforhold. — Det bliver morsomt at se, hvad I kan præstere!

Svend Boldsen Gnudtzmann,
Pontoppidansgade 7, Randers

FORELØBIGT PROGRAM FOR LEJREN:

MAGASINET bringer her en orientering:

Onsdag den 4. juli kan afdelingen ankomme fra kl. 8, og straks begynde lejrindretningen.

Torsdag formiddag færdigindrettes lejren, idrætspladserne er åbne, og de første opgaver kan løses. Over middag er der åbningshøjtidelighed, og kl. 16 indledes turneringerne i tovtrækning og håndbold. Om aftenen afholdes det første store fælles lejrball.

Freddag formiddag indledes de første spejderkonkurrencer, og hen på eftermiddagen startes til den store natøvelse.

Hele lørdagen er til troppenes frie disposition. Der er mulighed for forskellige små opgaver, ligesom bold- og idrætspladserne er til fri rådighed. Om aftenen små lejrball.

Søndag begynder med gudstjeneste kl. 9.30, lejren er åben for publikum fra kl. 10, der afholdes idræts- og søspejderkonkurrencer, om eftermiddagen er der finalekamp i tovtrækning og håndbold, opvisninger, ligesom den etnografiske lejr befolkes af de mange folkeslag. Om aftenen afholdes det 2. store lejrball med fakkeltog gennem Grenå by.

Om mandagen er der tilrettelagt ture, idræts- og sportskonkurrencer, ligesom skovmænd kan komme på hike. Om aftenen små lejrball.

Tirsdag aften er der appel for alle korpsets patruljeførere.

Onsdag er lejrens sidste dag. Der er åbent for publikum fra kl. 12. Om formiddagen laver vi good-turn for Grenå by, og om aftenen er der afslutningsparade med præmieuddeling. Dagen slutter med det sidste fælles lejrball, og næste dag **torsdag den 12. juli** brydes lejren. Afrejse kan finde sted fra kl. 8.

er på vej hen til sin patruljefører for at foreslå ham, at man arrangerer en natøvelse med en anden patrulje. Det kan aldrig skade at øve sig lidt inden korpslejren mener han.

KORPSLEJR- SANGEN

I skulle have set for ikke at sige hørt landets ærværdige og yngre divisionschefer arbejde sig sangligt igennem de indkomne forslag til korpsslejr-sangen. De sad bænked i pejsestuen på Hylkedam, sang, diskuterede, stemte, forkastede og sang igen — for at finde frem til det bedste forslag — og der var flere virkelig gode. Ved I så hvad resultatet blev, efter at hele forsamlingen var blevet hæse som gamle ravne.... at man bestemte sig til hovedet af et forslag og halen af et andet.... om I forstår hvad jeg mener. Men nu skal I høre det helt mærkelige ved det hele, og det er, at det nu er blevet en knippel lejr-sang, som snart vil være på alles læber.

De to, der måtte dele præmien på de 200 kroner, er divisionschef Aage Hansen, Aarhus, og TA Fritz Heikel Vinther, 1. Charlottenlund, og så fik de hver en stor grødske, for man skal ikke være fedtet med træ, når man bor midt i en stor skov.

Altså drenge, lær alle sammen melodien efter noderne i novembernummeret af jeres blad og lær teksten her og syng så ud af hjertens lyst.

Spejderkammerat, slut op —
vi har korpsslejr i år!
Har du hørt, hvordan fanfaren
over hele landet går.
Vi vil rejse vore telte,
vi vil klare sol og ælte —
hele Danmarks land —
vil mødes her på Jyllands strand.

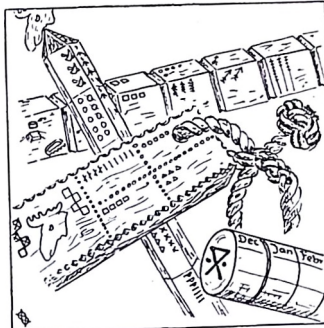
Refrain:

Grenaalejr, Grenaalejr!
Kan I ane hededuften?
Grenaalejr, Grenaalejr!
Kan I mærke saltvandsluften?
Ja, i fremtids mørke dage
når vi drømmer os tilbage,
vil vi nynne allesammen:
Grenaalejr, Grenaalejr!

Dagliglivets trummerum,
for en tid staves bort,
af den glade spejderskare
fra det ganske Danmarkskort.
Og i årene, der kommer,
vil vi huske denne sommer,
dengang lejrens sang
fik tusind' glade stemmers klang:
Grenaalejr, Grenaalejr! osv.

EN RUNESTAV.

Runestaven anvendtes af almuens langt ind i middelalderen og virkede som en slags almanak. Man kunne på den aflæse de store kirkelige højtider, markeder osv. Der er nu kun fire måneder til korpsslejr. Mon det ikke var en ide, om din patrulje lavede sin egen runestav for den tid, der er tilbage inden korpsslejr. Alle patruljens spejdere kan være med til at skære i den eller brænde figurer og tegn, der hver for sig eller flere samlet symboliserer de oplevelser, der venter patruljen inden lejren. Også begivenheder man har lagt bag sig kan markeres på staven enten det nu er deltagelse i et spændende løb, en week-end lejr eller at patruljeassistenten har taget ridder-snoeren. Der er nok at tage fat på, hvis I bruger jeres fantasi. På tegningen, som vi låner fra »Scouten« kan du se nogle eksemplarer på en sådan runestav.

NYT FRA DEN VIDE SPEJDERVERDEN

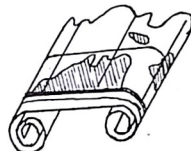
PANAMA.

Ja, du ved jo hvor Panamakana-len ligger? I den amerikanske republik, Panama. Siden 1936 har der været en art spejderarbejde i Panama, men nu er spejderne der blevet internationalt anerkendte og dermed optaget i vort internationale broderskab.

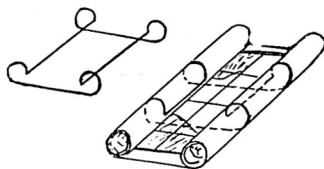
Der er nu spejdere i 48 lande, det samme antal som i 1939 og an-

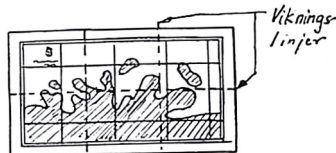
ET ER ET SØKORT

Det er en god ide, at rulle søkortet således, at den trykte side kommer udad.

Du kan også lave dig et stål-trådsstativ som vist på tegningen, i så fald har du den trykte side indad.

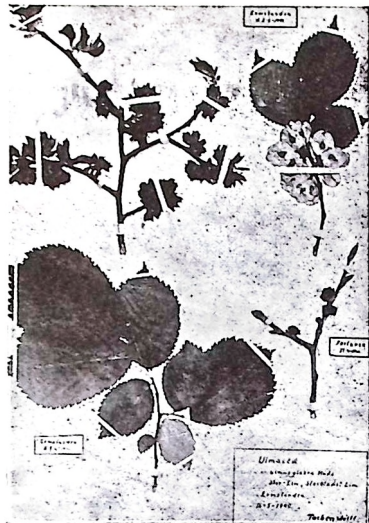

Søkortet kan også lægges sammen med en bøjning, — eller med tre.

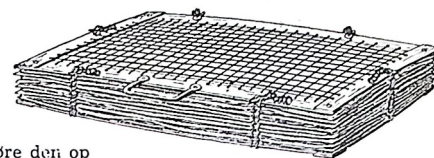
tallet af spejdere anslås til ca. 50% flere end i 1939.

ILD

Spejdere fra Rimouski og Cabona, ligeledes i Canada, har ydet fin hjælp ved en brandkatastrofe. De hjalp folk med at flygte fra de brændende huse, transporterede børn til sikre steder og skaffede madvarer ved indkøb af egne pen-brændende huse, transporterede pengemidler. I lang tid efter branden sørgede de for at hjælpe 100 børn, hvis forældre havde mistet alt under branden.

VI ANLÆGGER EN PLANTESAMLING

En plantepresser

Nu i marts-april er det på tiden at påbegynde sin plantesamling, sit herbarium. Hvis man virkelig vil gøre et forsøg på at lære Danmarks vilde planteverden at kende, er det så ubetinget den bedste fremgangsmåde at lave sig et herbarium. Rent bortset fra den værdi, et nogenlunde righoldigt herbarium har som sammenligningsgrundlag, når man vil bestemme nærtstående arter, er det en kilde til stadig glæde at samle ind til sit herbarium og at arbejde med hver enkelt plante, så den i færdig stand fremtræder i samlingen på den bedst præparerede og smukkeste tænkelige måde — og som sagt er det et ganske fortrinligt middel til at lære planterne og deres store og små ejendommeligheder at kende — og at huske dem.

Udrustningen.

En botaniserkasse er god at have, når den vel at mærke er rummelig, men man kan udmærket klare sig med en taske (f. eks. skuldertaske), i hvilken man anbringer planterne mellem bladene på en avis, der er fugtet med vand.

Ganske uundværlig er en god, solid graveske eller en stærk dolk — dog ikke den samme, som anvendes til at snitte med! En plante uden rod er lige så lemlæstet som en fugl uden vinger, roden skal og må med, selv om det koster noget mere arbejde — og det gør det.

Endelig hører til udrustningen en flora, f. eks. Rostrups eller Raunkjærs ekskursionsflora, eller hvis man kun er ude efter de almindelige arter, er Roms atlas over den danske flora udmærket fyldestgørende. Desuden kan det anbefales at

man også medbringer små papersedler, hvorpå man skriver plantens navn, angivelse af findestedet og nærmere oplysninger om voksestedet samt endelig dato. Sedlen fæstnes omkring plantens stængel med en knappenål eller clips og bør så følge med planten, når den presses, for at sedlen kan tjene som rettesnor, når man til sin tid skal skrive den endelige etikette, der skal klistres på arket med den opklæbede plante. Under alle omstændigheder må en sådan seddel skrives og vedlægges planten, når den presses efter hjemkomsten. En anden metode er at forsyne sedlen med et nummer, der henviser til den medbragte notesbog, hvori de ovennævnte oplysninger da indføres.

Hvilke planter skal man vælge?

Udvælg planterne med det for øje, at de skal indpasses i et herbarium. Tag dem ikke for store og kraftige, men på den anden side skal de være typiske — ikke små og forkrøblede individer. Er planten alligevel for stor, kan man udmærket nøjes med at opklæbe et udsnit af roden og grundbladene, et stykke af stængelen, et eller flere blade, en blomsterstand og helst også modne frugter, evt. på flere ark. Tynde, høje planter kan knækkes, når de senere presses og opklæbes, således at de kommer til at danne en figur som et omvendt V eller N.

Størst glæde får man af sit herbarium, hvis man sørger for at få så mange enkeltheder med som muligt — altså foruden rod, stængel, blade, blomster og frugt også frø, kimplanter, overvintringsorganer m. m. (sml. følfoden).

Planten presses.

Når man har fundet ud af plantens navn — dette gøres nemlig sikrest, så længe den er frisk — og har nedfældet dette på den ovenfor omtalte seddel eller i sin notesbog, tager man fat på presningen. Hertil anvendes en plantepresser. En plantepresser, som den på tegningen viste, er det bedste, men man kan dog i de fleste tilfælde opnå udmærkede resultater med en simplere (og billigere!) presse af to finerplader, der spændes sammen med remme eller blot presses sammen ved hjælp af en stor sten.

Som tørrepapir bør anvendes groft, gråt filterpapir («kaffepapir» eller «væxtpapper»), der er ret billigt at anskaffe, og som kan bruges mange gange.

Til meget tynde og slappe planter står man sig ved at bruge tyndt filterpapir, som omgives af et eller flere ark af det tykke graå filterpapir. Man lader så ganske roligt planten forblive i det tynde papir under tørringen og nøjes med at udskifte de omgivende ark. Du vil sikkert forstå hvorfor, når du blot een gang har forsøgt at lægge en tynd og slap plante til rette igen, efter at du har prøvet at flytte den over på et tørt ark — det er tålmodighedsarbejde!

Mange planter har tykke stængler og rødder eller er forsynet med løg eller rodknolde. Her må man skride til en veritabel flækning af de tykke partier og en eventuel efterfølgende udhulning af knolde og rødder, men pas på ikke at bortskære karakteristiske dele. Også hovederne på f. eks. tidslær og tykke frugter må flækkes.

Selv efter at være blevet halveret vil sådanne tykke stængler, rødder o.s.v. kunne trykke de andre planter i pressen, og man lægger derfor aviser og tit også et stykke pap ind mellem tørrepapirerne.

Når planten lægges på tørrepapir, skal den så vidt muligt anbringes i sin naturlige stilling, og man kan lige så godt vænne sig til med det samme at ofre den nødvendige tid til at lægge bladene pænt til rette o.s.v., for er planten først blevet halvtør, er det næsten håbløst at rette bøjede eller krøllede blade.

Presset må ikke være for kraftigt, da planterne derved kan knuses, men i endnu højere grad må man sørge for at undgå et for ringe tryk, fordi bladene da let rynker under tørringen.

Planterne bliver smukkeste, og farven holder sig bedst, når tørringen går hurtigt for sig; tørrepapiret skiftes med nogle timers mellemrum, og ind imellem henstilles pressen i sol og træk, på et varmt loft, ved et komfur el. lign. steder.

Planter, der lige er lagt i pres, bør aldrig stå mere end højst et døgn, før man ser til dem og skifter papir. For at konstatere, om en

plante er tør, kan man føre den op til læberne; føles den kold, er den ikke helt tør, og må i pressen igen.

Opklæbningen.

Så er vi omsider nået frem til at skulle klæbe den færdigpressede plante op. Dette gøres bedst ved at klæbe diskrete strimler af gummi-eret papir over stængler, blade o.s.v. Køb en rulle almindeligt, hvidt klæbepapir og klip strimlerne ud i den ønskede bredde, bredest til tykke stængler. Pas på, at klemme strimlerne godt ind til stænglerne, så disse ikke kan forskydes til siden og sørg i det hele taget for, at planten sidder ordentlig fast. Særligt brede blade kan fæstnes med gennemsigtigt cellophanpapir, da hvide strimler tværs over et stort blad holder dårligt og ser farligt ud.

Frø o. l. kan anbringes i glas og ramme, d.v.s. under cellophanpapir, der fastholdes af en ramme af klæbepapir. I de fleste tilfælde står man sig ved at anbringe frøene på sort papir som vist på billedet af håret høgeurt og vortebirken, samt at fæstne dem med en lillebitte klat lim.

Herbariet.

Som herbariepapir anvendes bedst hvidt karton (papir er for bøjeligt) i størrelser omkring 28 × 41 cm.

Etiketten anbringes forneden i højre hjørne og skal så vidt muligt give følgende oplysninger:

1. Plantens latinske navn (se floraen). Eksempel *Hieracium pilosella* L. Evt. tillige familiens navn: Compositae — kurvblomstrede.
2. Plantens danske navn. Eks.: Håret høgeurt.
3. Findested: Tokkekøb hegnet.
4. Voksested: Græsklædt bakke mod Syd.
5. Dato: 26-6-1950.

Man ordner så herbariet efter familier eller plantesamfund og lægger de sammenhørende planter i mapper for sig — ikke for mange sammen! Hele herbariet kan opbevares i papæsker, der er lidt

større end mapperne, der igen skal være en smule større end kartonerne.

Det er meget vigtigt, at herbariet anbringes på et tørt sted, for er planterne først mugnede, er det som regel sket med det herbarium!

Tag den med ro!

Lad være med at blive overvældet af de vilde planters tilsyneladende fuldkomne uoverskuelige mangfoldighed. Tag den med ro — hvad du ikke får presset i år, når du såmænd nok til næste år. Eller specialiser dig! Pres kun planter fra et bestemt plantesamfund som engen, heden, klitten, bøgeskoven o.s.v., eller kun blade, kviste m.m. af træer og buske, eller planter med samme frøspredningsmetode — der er muligheder nok.

Torben Wolff.

Sang, musik og andet sjovt

ved Ingemann og Viggo

man ikke garantere for på forhånd. I Mariager lavede de 100 fløjter, før de havde deres »Orkester« på 16 toner.

Vil man bevare fløjten bør den stå i vand, da den ellers skrumper ind og revner. —

Det er en fin idé til underholdning ved kommende lejrball! God fornøjelse. —

Nye sange!

Af og til kan det være sjovt at lære et par nye Sange til afveksling fra dem vi kender fra den — iøvrigt fortrinlige — gule spejder-sangbog. Her er et par stykker, som sikkert de færreste kender, og som nok skal slå an. Den ene er af amerikansk oprindelse, — Negrene i Sydstatene sang den allerede, da de i slutningen af forrige århundrede arbejdede på at udbygge jernbanenettet. Det var den, der satte takten og tempoet, når de på de små hånddrevne vogne »pumpede« sig frem af skinnerne til arbejdspladsen. Men melodien er lige aktuell i 1951.

DINAH

Som en march.

I've been working on the railroad all the live-long day, I've been working on the railroad just to pass the time a-way. Can't you hear the whistle blowing, rise up so early in the morn', can't you hear the captain shouting: Dinah, blow your horn.

Liuligt: Dinah, won't you blow, Dinah, won't you blow, Dinah, won't you blow your horn, your horn. Dinah, won't you blow, Dinah, won't you blow, Dinah, won't you blow your horn.

Some one's in the kitchen with Di-nah, Some one's in the kitchen know, Some one's in the kitchen with Di-nah. a tempo.

playing on the old ban-jø, Keep singing: Umbo, umbo, umbo-ba. Umbo, umbo, umbo-ba.

Umbo, umbo, umbo-ba-, strumming on the old ban-jø.

VISSE-VASSE-KANON

Oppe på en højsæde, ned den sure, rødderprøve, og i spisekøkken stod Jacob med gear ved fod

2.

På en hylde lå fru Larsen med den ene fod i farsen og sit lange sorte skæg hængt til tørre på en væg.

3.

Hendes mand som var araber, børstede tænder med rabarber, mens en søn som var student, bagte kringler af cement.

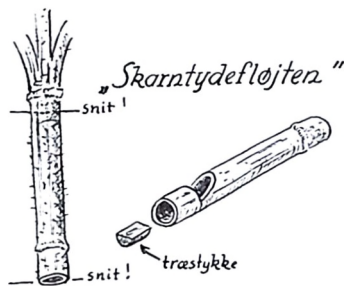
Denne lille spøg har vi fundet i »Politiken« engang, og senere har vi hittet ud af, at den kan synges som kanon. Den er uhyre nem og kan måske også bruges som et muntert mellemstil ved et ulvemøde. —

Lad jer nu ikke forskrække af, at den er 4-stemmig. Den kan jo også synges 2-stemmigt, hvis det passer bedre til patruljens eller troppens øjeblikkelige sangstyrke.

Spejderorkester

er jo ikke noget, man har i ret mange byer. Dels er det en temmelig kostbar affære, når man skal ud og købe instrumenter, dels kan det måske knibe at finde tilstrækkelig mange egnede musikere, navnlig indenfor en enkelt patrulje eller trop.

Men her er en idé som overvinde begge vanskeligheder! Dels koster »instrumenterne« ikke en øre, da man kan plukke dem i en grøftekant, dels kræver det ingen højere musikalsk uddannelse af den, der betjener instrumentet, da han bare skal passe en tone på en hjemmelavet fløjte!

I Mariager har de lavet deres eget »orkester«, — af skarntydefløjter! Det er på ikke mindre end 16 mand, d. v. s. 16 fløjter med 16 forskellige toner, naturligvis opstillet i skala så de passer sammen.

Mariager har indsendt en skitse der faktisk giver tilstrækkelig anvisning på, hvorledes man laver fløjten. Det lille træstykke er en grenstump af samme tykkelse som det indvendige af fløjten, og af samme længde som fløjten hoved. Stykket flækkes og indsættes i fløjten, så luftpassagen er i samme side som trækket. — Og så har man altså en fløjte med en eller anden tone, — hvilken tone kan

Patruljem

d. 14-2-1951.

Efter patruljesangen og patruljeråbet gik vi over til en lille rask leg. Ole havde inden mødets begyndelse gnedet floting med leg. Det var så vores opgave at snuse os frem til og nedskrive de pågældende ting. Det var mægtig sjovt, efter at have snuset til en 4-5 ting syntes man, at alt lugtede af leg. Lars, yngste mand i patruljen, vandt med 19 rigtige. En lille og vågen Derefter arbejdede vi med klasseprøverne.

Svend og jeg hjalp Jørgen og Lars med spejderprøven, medens Ole hjalp Steen med 11kl.pr. Vi arbejdede flittigt og blev kun afbrudt af en morsekode, som Ole ville drille os med. Det voldte os en del hovedbrud at klare den. Den krævede nøje kendskab til kørnsorterne: Streg var bygkorn, prik var rugkorn.

Klokken 20³⁰ gik Svend og jeg ud for at hente Harder — Han har været tropsassistent i 4 år, men skal nu forlade byen. Han har derfor anmodet patruljen om at overvære vor rådsild for at sige farvel. Først efter lang overvejelse blev tilladelsen enslemmigt givet (Der har aldrig været andre end patruljens medlemmer til stede, ligesom patruljelokalets beliggenhed er absolut hemmelig.) Harder måtte være indforstået med edsvoren tavshedspligt (og da man ikke kan vide, hvad selv den mest hårdføre mand kan røbe under evt. tortur, tog vi yderligere forholdsregler)

Han havde fået besked om at stille på hjørnet af Møllegade og Jernbane-gade. Efter at vi endnu engang havde oplyst ham om hans tavshedspligt, bandt vi hans hænder på ryggen og bandt et tørklæde for hans øjne. Derpå snurrede vi ham nogle gange rundt, hvorpå vi førte ham på en læn-gere, majsommelig vandring gennem skumle gyder, mørke baggårde, øde byggepladser, gennem haven og ned i kælderen, og først inde i Dyssen (lokalet) løsne de reb og tørklædet (Harder tog det tappert trods en bule i panden og en rift i bukserne) — Vi åbnede derefter rådsilden og havde det hyggeligt en halv times tid. Harder takkede for den tid, han havde kendt os og ønskede os alt godt for fremtiden. Ole sluttede rådsilden med at overrække Harder en hæderskrans som en tak og erindring. Denne bestod af en læder-snøre med små totems, som hvert patruljemedlem havde fremstillet af ben (v.h.j. af fil, sandpapir og glødende strikkepinde) — Harder blev så på samme måde og ad samme rute ført bort fra rådsilden.

Af
Falkepatruljens
krønike

ULVE SIDERNE

Sporfinder hjælper dig med duelighedstegnet BOTANIKER

Nu nærmer foråret sig, og du skal derfor denne gang høre lidt om duelighedstegnet BOTANIKER

For at få dette skal du

1) lave en samling på 20 pressede blomster og blade, opklæbet på papir og forsynet med navn, findested og -dato.

2) fremvise en kasse med karse, radiser eller lignende, som du selv har sået og passet, eller et stykke skovbund du selv ved forårstid har gravet op og passet fra spiring til blomstring.

Samlingen kan du ikke lave på ganske kort tid, og det er heller ikke meningen, men du skal være vågen, når du færdes i naturen — f. eks. på floktur — og lægge mærke til, hvad der efterhånden titter op af jorden. Du vil snart kunne plukke den første martsviol og den første fjolod, senere kommer der også tusindfryd (bellis) og mælkebøtte, og hvis vejret er mildt, kan du være så heldig at have de 20 planter i løbet af et par måneder. Husk at tage en lille æske med på turen, så du har et sted at anbringe planterne, som jo ikke så gerne skulle ødelægges på hjemvejen. Når din madkasse er tom, er den glimrende hertil.

Straks du kommer hjem, må du lægge planterne i pres. Det foregår ved, at du glatter dem pænt ud, anbringer dem mellem 2 lag blødt trækpapir og lægger dem i en af dine bøger, som du ikke læser altfor tit, for planterne skal nemlig ligge i fred. Når de er helt tørre, anbringes de i en bog eller på papirsark. De fastgøres med smalle strimler klart klisterpapir, der sættes således, at ingen del af planten kan rives af, når der bla-

des i bogen. I et hjørne af papiret skrives plantens navn, findested og -dato. Hvis du ikke kan finde ud af plantens navn, kan du nok få din flokfører eller måske din botaniklærer til at hjælpe dig.

Punkt 2 er meget nemmere at klare. Du skal blot fylde en cigarkasse med jord. Heri får du karse

eller radiser, og du skal så sørge for, at kassen får tilpas vand og sol. Når planterne har den rette størrelse, viser du din flokfører kassen, så hun kan bedømme dem.

På en floktur nu i marts tager du en cigarkasse eller lignende med samt en lille spade. Du graver så forsigtigt et stykke helt bar skovbund op og anbringer det i kassen. Du tager det med hjem og passer det med vand, sol og varme. Jeg er sikker på, at du spædt vil følge hver lille spire, som kommer op, og at du vil glæde dig over de mange forskellige planter, som er i kassen. Hvis I er flere i flokken, som passer skovbund, er det sjovt at finde ud af, hvem der har flest forskellige planter. Vær sikker på, at det er mere interessant end karse og radiser.

God jagt!

Sporfinder.

På billedet her ser du ulvene fra 9. Århus flok, der er kommet på rigtig vintertur.

Isen er usikker!

Dybesøen var vældig stor, en af egnens største søer, som det tog 5 timer at trave rundt om for »De seks fra blå«. I dag var isen dækket af et ikke særligt tykt lag is, men dog tykt nok til, at man kunne forsøge at løbe på skøjter på den.

Den næstsidste dag »blå« opholdt sig på godset »Kvæsing«, drog de om morgenen forsynet med madpakke og skøjter af sted til søen for at dyrke skøjteløb. Det var en herlig vintermorgen, med rimfrost på træer og grene. Solen skinnede muntert til »de seks«, men var dog let tilsjoret af rimtåge. Snart var drengene nede ved søen, hurtigt tog de skøjter på hu hej, i susende fart stod de på den blanke is.

Midt ude på den store sø morede de sig med alle slags lege, imens gik tiden, og hvad der også gik, var solen. En tæt og uigenemsigtig tåge lagde sig over søen. Pludselig opdagede »de seks«, at de ikke

Frem med bolden

Foråret er på vej, og vi må have fat i bolden igen. Følg tegningerne og du vil se, at du kan få megen fornøjelse af din bold.

Først kaster du højt op i luften og griber igen.

Tegn en firkant på jorden og prøv om du kan ramme den. Efterhånden som du rammer gør du firkanten mindre og mindre. Hvor lille en plads kan du ramme?

Og så så skal vi ned på jorden! Kast hårdt ned på jorden og brug kun den ene hånd. Hvor mange gange kan du?

Du kaster fra den ene hånd til den anden og retur igen.

Og så lidt akrobatik: klem bolden fast mellem fødderne og kast den opad — og grib den!

Kast fra ryggen som vist på tegningen og grib selv — eller lad en anden ulv gribe!

Kast under knæene — skift ben hver gang.

kunne se en hånd for sig. Alt blev koldt og fugtigt. Der var slet ikke rat på isen længere. Drengene blev enige om, at de måtte i land hurtigst muligt, men det var så sin sag, for hvor var land? Over alt så de kun en tyk, grå tåge.

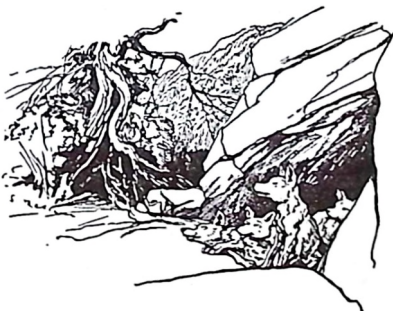
»Hare« skøjte gik løs, han faldt og stødte sit hoved mod isen og fik voldsomt næseblod, hurtigt fik han skøjten spændt på, men da han skulle indhente de andre, var de forsvundet i tågen. Hvad var det, hørte han ikke en underlig knækkende lyd, nu lød langt borte fra skrig om hjælp, men råbene blev svagere og svagere. Det var ham umuligt at finde hen til kammeraterne. — Jeg må hellere søge hjælp i land —, tænkte »Hare«; han hørte nu et bilhorn tude tæt ved og kunne deraf slutte, at landevejen og dermed det faste land måtte være tæt ved. Og rigtigt! Nu tegnede sig tydelig omridsene af en række træer i tågen. »Hare« havde nået skovbrynet, hans tøj og ansigt var tilsløjet af størket blod fra næsen, men heldigvis var blodet holdt op med at flyde.

Han ser et lille hus, det er tomt, »hare« råber, men ingen kommer, ude på spjænen ligger hans venner og er måske ved at drukne. Han må bringe hjælp. Situationen giver ham kræfter. Der hænger en stige, der er tårnsnor og der er stor kælk. Han anbringer snor og stige på kælken og så ud på isen. Hvordan finde de andre på isen? Ved at se ned på isen opdager han en række røde blodpletter, hans eget næseblod. Nu går det strygende efter blodsporet. Meget hurtigt når han stedet, hvor han faldt, skubbende kælk og stige foran sig. Han råber højt sine venners navne. Langt borte hører han noget i retning af svar. Det er ham umuligt at beregne, hvor fra. Noget varmt stryger sig op ad hans bare knæ. Han ser ned. En lille hund hopper op ad ham og slikker ham. Så løber den frem foran ham lige som søgende at drage »hare« med sig. »Hare« følger den. Nu bliver lydene fra ulvekammeraterne tydeligere. Tågen begynder at lette. »Hare« ser lidt

fremme noget åbent vand. Isen knager og brager. Han bringer stigen ned på isen. Heldigvis har hans flokfører fortalt ham, hvad man foretager sig under redningsforsøg på is. Nu er han helt ude ved vågens rand, isen er bristet i mange stykker. Her ser han de fem ulveunger klatrende sig til den tynde is, udmattede og fortvivlede, gennemblødt til skindet. Ustandselig brast isen, når de greb efter den faste flade. »Hare« får stigen skubbet lige så langt ud han kan, uden at den glider ned i vågen, så kravler han på maven helt ud til den yderste del af stigen og medbringer snoren han havde taget med sig fra det forladte hus. Her ude fra stigen kan han ved anvendelse af resten af sine kræfter få kastet en ende reb til »Egern«, der endnu har lidt kræfter til overs. Ved hundens og egen hjælp får »Hare« nu trukket »Egern« op på det tørre, og efterhånden får de så haler de andre op på nær »Spurv«, der i sidste øjeblik går til bunds i det iskolde vand. Hurtigt smider »Hare« sine støvler og dykker ned efter ham, da han kommer op med ham, er »Spurv« bevidstløs. I mellemtiden er hunden forsvundet. Den bevidstløse bliver anbragt på slæden, og de fem drivvåde drenge løber så godt de kan med ham mod land. Det er nu blevet klart vejr, og inde fra land ser de mennesker med hager og slæder komme løbende. Snart når man hinanden. Alle 6 bliver anbragt på slæderne indsvøbt i tæpper og kørt ind til land.

20 minutter efter lå »de seks« medtagne og elendige på det nærliggende amtssygehus i seks varme senge, taknemmelige over deres redning, der skyldtes dels »Hare« omtanke og dels hans næseblod, men også i høj grad den lille hund, der jo egentlig var den, der havde fundet ulykkesstedet. Ud over en meget alvorlig forkølelse og en kraftig modvillie mod at begive sig for langt ud på usikker is, fik »de seks« intet mén af den ulykkelige skøjtetur.

Peter Tini.

KORPSET RUNDT

40 ÅRS JUBILÆUM

I de kommende år vil mange af korpsets afdelinger kunne fejre deres 40 års jubilæum. Således startede spejderarbejdet i Ålborg den 12. januar 1911. Man kan konstatere det ganske nøje, fordi den første patruljedagbog endnu opbevares. Det er ulvepatroljens. Straks efter startedes også ugle og mågerne, alle i 1. Ålborg trop. Over disse linjer bringer vi et billede af 1. Ålborg trop fotograferet i 1912. Du kan se, at enkelte af spejderne var til hest og at de fleste anvendte spejderstave. Blandt de første Ålborg-spejdere var overlærer Poul Claussen.

SPEJDERNE I THISTED

har i efteråret solgt 20.000 lodsedler til en pris af 13 øre pr. stk. Der blev fortrinsvis solgt hæfter indeholdende 13 stk., der var 13 gevinster og lodtrækningen blev foretaget den 13. I december solgte ulvene og spejderne julenæg. 300 neg blev solgt i løbet af 2 timer. Overskuddet godt og vel 400.00 kr. er blevet fordelt til gamle og ensomme i Thisted.

FORSIDEBILLEDET

er denne gang hentet fra lejrpladsen ved Grenå. Sidste gang var billedet fra Tønderspejdernes vandretur i Norge.

WHISKY- OG VÅBENSUGLERI I SKOTLAND.

»Ja, væk med det uvæsen,« sagde jeg til Mac Leen, da vi læste politiets opfordring om at hjælpe til med eftersøgningen. Nuvel — så rottede vi os sammen med John Forester, Jim Sascatchewan og lange Larry fra Aberdeen, hvorefter vi stillede ude ved Mac Kensie House en tidlig morgen i regn og slud.

Foruden os var der syv andre hold, der nu begyndte jagten. Vi havde vel rendt 1 km, da vi så en

Lange Larry's vandgang!

MÅNEDENS ORD

Der gror mere græs efter én solstråle end efter ti haglbyger.

P. A. Fenger.

betjent i kamp med en smugler. Vi hjalp ham og snupede en kode — melding om et whisky-depot i et gammelt stenbrud, som fandtes et lille stykke vestpå. Depotet var godt skjult, men vi fandt det og aflagde rapport til en politipost, som sendte os helt op til Loch Ness. —

Omsider nåede vi en stenvarde. Her sad en mystisk seddel med en henvisning til en flod. En politisergent fortalte os, at smuglerne var gået over og havde ødelagt hængebroen. Den lavede vi så og gik over (lange Larry fik våde tæer — til bælttestedet).

Nå, men så fortalte betjenten, at man havde opsnuset et våbendepot mod nord, og vi mosede derop.

Der var nu ingen smuglere eller våben, men bare en »politipræfekt Mac Phersson«, som var meget mistroisk. Han ville både se politiskilt og meget andet. Det kunne vi jo ikke forstå, men så viste det sig, at han var identisk med den eftersøgte smugler, så vi greb ham med et fast tag i nakken. — Nå ja, så brød han jo osse sammen og fortalte, at resten af banden var stukket af med proviant og våben. Men vi kunne jo prøve at følge deres spor.

De var gået gennem nogle store sumpe, og selvfølgelig var de søgt ud i det ikke kortlagte område. Men dybt inde i skoven lugtede vi brænderøg, og ganske rigtigt: Her havde fyrene slået sig ned. — Vi sneget os rundt, men da de var for mange, tegnede vi en kortskitse og skrev en rapport om stedet, hvorefter det gik for fuldt knald til Mac Kensie House. Herfra rykkede politistyrken ud og anholdt banden. Vor opgave var slut.

— I belønning fik vi 68 flasker »whisky« til deling!

Mac Cormick

DYB DAVNE TIL

ÆRESSIDEN

1. KL. SPEJDERE

2. Vesterbro trop:
PF Erik Jensen.
Snaphanerne, Bøge:
PF Jørgen Ladewig.
1. Hovedgård trop:
Sk. Karl Jørgensen.
1. Silkeborg trop:
Sk. Jørgen Berg Jensen.
Sk. Knud Overgaard.
Festbrødrene:
PF Ernst Bodenhoff.
PA Michael Bendix.
PF Kurt Høgstad.
1. Absalon trop:
PF Svend Skovby.
1. Assens trop:
Jørgen Turbak Nielsen
5. Odense trop —
Sct. Georgs trop:
PF Johan Bjørnsen Petersen
Ulf Jarls trop:
John Christensen
Ib Harslev
1. Middelfart trop:
PF Mogens Rømer
PA Ib Rasmussen
Skaarup trop:
PF Alexander Pers
PA Knud Kirstein Hansen

2. KL. VÆBBERE

1. Assens trop:
Peder Valentiner Brandt
Henning Rasmussen
1. Holte trop:
PF Anders Heden
Niels Ebbesens trop:
PF Povl Nielsen
1. Middelfart trop:
PF Mogens Rømer
PA Ib Rasmussen
Karl af Rilles trop, Søro
Jørgen Bulfoft
1. Hedetrop:
Jørgen Christensen.
Ole Frederiksen.
1. Silkeborg trop:
PF Ib Agerstov.
PA Knud Mondrup.
1. Varde trop:
PF Søren Hejn.
PA Anker Traberger.
Juelsminde trop:
PF Johan Brøndum.
Bjarke trop, Roskilde
PA Renée Jensen
PA Erik Jensen

Jan Nielsen
Kurt Hansen
Ola Haagerup

1. Næstved trop:
Sk. Kurt Ivarsson.
PF Hans Jakobsen.
PA Ernst Hasch.
2. Viborg trop:
Finn Thomsen.
Sven Houlberg.

3. KL. RIDDERE

2. Vesterbro trop:
Sk. Jean Mouritzen
1. Varde trop:
PF Jørgen Nørgaard.
Falkonerspejderne:
PA Anton Hutter.
1. Absalon trop:
PF Erik Bækkelund.
PF Ib Søderberg.
Bjarke trop, Roskilde
PF Niels Helk
PF Hans Jørgen Hansen
2. Viborg trop:
Walther Dalland.

4. KL. VANDRINGER

- 60 km
1. Grøndalsvænge trop:
PF Torben Kristiansen
Sct. Jacobs trop:
Torben Johansen
Vagn Mehlsen
Claus Broström
Jens Røed
Ole Simonsen
Bjarke trop, Roskilde
PF Niels Helk
PF Hans Jørgen Hansen
PF Ole Wagenblast

- 100 km
Sct. Jacobs trop:
Vagn Kass
Flemming Narrit
Bjarke trop, Roskilde
PF Mogens Petersen

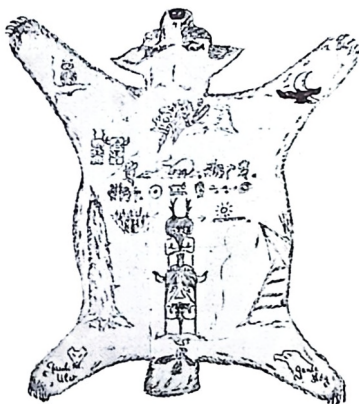
5. KL. LØB

1. Hovedgård trop:
Sk. Karl Jørgensen.

2 SPÆNDENDE LØB

Til venstre ser du optakten til et meget spændende og krævende løb, der i november fandt sted på Langeland med deltagelse af patruljer fra Rudkøbing og Svendborg. Patruljerne samledes lørdag aften omkring et lejrål, der brat blev afbrudt af en løber, der kom styrtende ind til lejrålet med en pil i ryggen, faldt om og fremmulede sin sidste anmodning om hjælp. Jagten på Torbwanas gyldne

tomahawk begyndte straks og fik et spændende og anstrengende forløb.

Til højre ser du optakten til et løb for skovmænd og patruljeførere i Helsingør — det noksom berettede UMTAGATI løb. Denne optakt udsendtes til deltagerne pr. stafet, hvorefter det anstrengende løb begyndte. «Deltagerne havde højt humør og viste masser af gå på mod,» skriver man fra Helsingør.

Der var mange rigtige løsnings på præmieopgaven »Kender du patruljedyrene?« Løsningen var: kronhjort, spætte, skovdue, urfugl, høg, hejre, flagermus, bjørn, bæver, vibbe, regnspeve, sæl, gøg, mursejler og ørn. De tre vindere blev:

Erik Andersen, Kolding,
PF Jørgen D. Hansen, Bjørnene,
Asser Riig,
spejder Werner S. Larsen, København Ø.

Æressiden bringes igen i dette nummer. Mon ikke vi efterhånden kunne få så mange navne frem, at vi kan bringe den hver gang? Det kunne nemt lade sig gøre.

Depotet har ladet fremstille nogle meget stærke og solide samlemapper til Spejdernes Magazin. En sådan bør du købe dig, så er du altid sikker på, at have samling på bladene. De koster kr. 3.50 pr. stk.

Til sidst skal jeg gøre opmærksom på, at Torben forlængst er rejst, men ikke desto mindre sendes der stadig en mængde breve og tropsblade til hans adresse. Det er kun til besvær for hans familie.

Venlig spejderhilsen

Erik

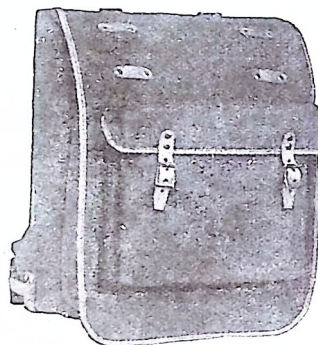

NYT PÅ DEPOTET

LEJRLYGTE til petroleum, fortinnet 7.75

TELEGRAMMER som tegning t. højre 10 stk. med konvo-
lutter 8.50, pr. stk. 1.00

FIKS LYSESTAGE af træ med udskåret lilje kan ikke
undværes på konfirmationsbordet 2.50

Er dit udstyr i orden? er patruljemateriellet?

Patruljekogesæt 3 kogekear m. låg 33,75

Stegepander sortemallerede
9,65, 10,05

Økser svenske 7,85 lille engelsk 6,50

Læderetui hertil 3,85 økseskåner 2,25

Spader nylakerede 3,85
brugte 2,85, 1,85

Spadeetui nye 2,85
brugte 1,85, 0,85

Signalflag ulddug sæt 9,85

Redningsreb 15 m med pose 12,50

Haglpcser fra 2,75

SPEJDERMEISEN 47,00

Meiser sv. og norske modeller 39,50
61,65, 66,00 og 79,35

Pandelamper 4,85, 7,65, 18,85

Dunsoveposer

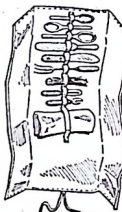
med fodstykke og hovedpude
broncefarvet 115,00, naturfarvet 98,50

Omrulninger voksdug 10,85

Soveposehylstre plastik 18,85 lærred
8,85

Emaillé, alle farver
2 tall 20 cm. krus 7,20
2 tall. 22 cm. krus 8,65
Spisebestik rustfrit stål
7,50

Patruljekøktensæt, hessianhylster m.
sleve, paletkniv, karskrubbe, køkken-
kniv, kartoffelkniv 10,85

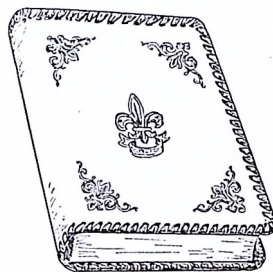
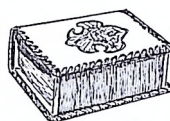
KONFIRMATIONSGAVER

Dagbøger-gæstebøger, skind og imit.
skind 14,50, 19,85, 23,85

Tændstiketuier skind m. lilje stor str.
8,50 lille str. 3,75

Spejderstatuetter rødler 30,00 bron-
cepat. gibs 14,50

Bronceaskebægere 6,75, 7,75, 9,25
14,50, 17,25, 27,50

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen
„Toldhøj“ Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Søra.

Nørre Farimagsgade 39
København K., Tlf. Palæ 4526

Eksk. Kl. 9-17 1/2, Fredag 9-19, Lørdag 9-14
Odense: Klostervej 19, tlf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K., Telefon
PALæ 5711. Kontortid Kl. 8-16, Lør-
dag Kl. 8-12. Giro 2284

Begge Blades Ekspedition
Korpskontoret